

UIT HET HOOGLIED
VAN SALOMO

Uit het Hooglied van Salomo

Enkele overdenkingen over verzen uit het Lied der liederen

Vormgeving: Jan Paul Spoor

E-mail: redactie@oudesporen.nl
www.oudesporen.nl

Inhoud

Uit hoofdstuk 1.	9
Uit hoofdstuk 2.	21
Uit hoofdstuk 3.	31
Uit hoofdstuk 4.	37
Uit hoofdstuk 5.	43
Uit hoofdstuk 6.	57
Uit hoofdstuk 8.	59

Uit hoofdstuk 1

Vers 3

‘Uw oliën zijn goed tot reuk, Uw naam is een olie die uitgestort wordt; daarom hebben de maagden u lief’.

In het Hooglied lezen wij veel over de bruid en de bruidegom en over de liefdesrelatie die er tussen hen beiden is. Wij mogen dit toepassen op de verhouding die er is tussen de gelovige en Christus. De gelovige heeft Christus lief, omdat hij weet dat Christus hem eerst heeft liefgehad.

In dit vers spreekt de bruid over de naam van de bruidegom: ‘Uw naam is een olie die uitgestort wordt’ (of: ‘als uitgegoten olie is uw naam’ NBG). Dit mogen wij toepassen op de naam van de Here Jezus: ‘Jezus-naam, wie kan doorgronden al Uw diepte en hoogte, wie?’ Deze naam is kostbaar voor het hart van de gelovige. Deze naam is de bron van zijn vreugde en zijn vrede.

De engel zei tot Maria: ‘...en u zult Hem de naam Jezus geven’ (Luc. 1:31). God heeft Hem deze naam, die boven alle naam is,

geschonken (Fil. 2:9). Er is geen andere naam onder mensen gegeven waardoor wij behouden moeten worden (Hand. 4:12).

Wie vergeving van zonden ontvangen heeft, kent Hem die deze heerlijke naam draagt, als zijn persoonlijke Here en Heiland. Dat is een kostbaar bezit. Het is vanzelfsprekend, dat er een verlangen in ons hart is om Hem beter te leren kennen en iets meer te zien van Zijn schoonheid, Zijn heerlijkheid en Zijn voortreffelijkheden.

‘Uw oliën zijn goed tot reuk’

Deze oliën worden gemaakt van welriekende kruiden. De kruiden zijn in de Bijbel een beeld van de Here Jezus en Zijn lijden. Deze kruiden worden in een mortier stuk gestoten door de zalfbereider. Zo ontstaat de zalfolie met haar liefelijke geur.

Als wij ons bezighouden met het lijden van de Here Jezus, met Zijn liefde voor ons en Zijn volledige overgave aan Zijn God en Vader, dan genieten wij van die liefelijke geur en worden onze harten vervuld met aanbidding. Als de zalfolie wordt ‘uitgestort’, wordt het huis vervuld met de geur van de balsem.

Dat gebeurde toen Maria ‘een pond balsem van onvervalste, kostbare nardus nam en de voeten van Jezus zalfde’ (Joh.12:3). Er kan bij ons alleen ware aanbidding zijn, als wij ons bezighouden met de ‘balsem’, met de ‘zalfolie’. Dat mogen wij elke dag doen, maar in het bijzonder op de eerste dag van de week, tot verheerlijking van Hem wiens naam zo kostbaar is voor onze harten.

Vers 4

‘Trek mij, wij zullen u nalopen. De koning heeft mij gebracht in zijn binnenkamers; wij zullen ons verheugen en in u verblijden; wij zullen uw uitnemende liefde vermelden, meer dan de wijn; de oprechten hebben u lief’.

In onze tijd van traagheid en lauwheid is het wel nodig dat wij door onze geliefde Here en Heiland ‘getrokken’ worden. Dit doet Hij op veel manieren, maar wel in het bijzonder door Zijn Heilige Geest en door Zijn Woord. Het is nodig, dat wij Hem steeds weer vragen of Hij ons wil meetrekken. Als dit de wens van ons hart is, verlangen wij er ook naar achter Hem aan te gaan en dicht bij Hem te zijn. Hij wil ons naar Zijn ‘binnenkamers’ voeren om ons Zijn kostbaarheden te laten zien: verborgen schatten in verbinding met Zijn Persoon, Zijn liefde die de kennis te boven gaat, Zijn lijden en sterven, Zijn opstanding en hemelvaart, Zijn zitten aan de rechterhand van de Vader en Zijn dienst voor ons als Voorspraak en Hogepriester.

Als Hij ons laat genieten van al deze kostbare waarheden, verheugen wij ons. Dan is er lof, dank en aanbidding in onze harten en onze monden, dan juichen wij en verblijden wij ons in Hem. Dan vermelden wij, dan prijzen wij Zijn liefde, want die liefde heeft voor ons meer waarde dan alles wat de wereld ons aan vreugde kan geven. De wijn spreekt van vreugde. Dan hebben wij overvloed, dan kunnen wij zelfs nog geven aan anderen, met wie wij in aanraking komen, hetzij kinderen van God, hetzij mensen die nog geen vergeving van zonden ontvangen hebben. De blijdschap die wij in Hem bezitten, dringt ons om Zijn deugden te verkondigen. Wij hebben Hem lief omdat Hij ons het eerst heeft liefgehad. Hij is het waard dat wij Hem van harte eren, danken, prijzen en aanbidden.

Vers 5

*'Ik ben zwart, doch liefelijk, gij dochters van Jeruzalem,
gelijk de tenten van Kedar, gelijk de gordijnen van
Salomo'.*

Wat een tegenstelling ligt er in de woorden: licht en donker, wit en zwart, leven en dood, hemel en hel. Wit is de kleur van reinheid en van vreugde. Zwart is de kleur van de rouw en van de dood. Elke zondaar die met zijn zonden tot de Here Jezus komt, ontvangt vergeving van zonden en vrede met God. Hij is bekleed met de klederen van het heil. Hij heeft het eeuwige leven en bezit de ware blijdschap. In Efeziërs 2:1 wordt de toestand voor onze bekering beschreven: 'Dood in overtredingen en zonden'. 'Zwart', dat is de toestand van elk mens van nature. 'Want allen hebben gezondigd' (Rom. 3:22). Maar wat een genade hebben wij ontvangen: 'Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw' (Jes. 1:18). Nu zijn wij 'wit' door het bloed van de Here Jezus, de Zoon van God (1 Joh. 1:7). Wat is het geweldig te weten dat wij aangenaam zijn gemaakt in de Geliefde, dat wij liefelijk, bekoorlijk, zijn in Zijn ogen. Wat een verandering heeft er plaatsgevonden!

Een nieuwe positie

De zwarte geitevellen, waarvan de tenten van Kedar (een nomadenvolk) gemaakt zijn, doen ons denken aan onze natuurlijke toestand. Maar de tenten van Kedar en de gordijnen van Salomo spreken ook van onze nieuwe positie, namelijk afgezonderd voor God. 'Kunstvaardige vrouwen sponnen het geitenhaar', lezen wij in Exodus 35:25. Van dat geitenhaar werden tentkleden gemaakt voor de tabernakel (Ex. 26:7). Deze tentkleden spreken van de volmaakte afzondering van Christus van al het kwaad. Maar ook de verlost en van de Here zijn 'een uitverkoren geslacht, een koninklijk

priesterdom, een heilige natie, een volk tot een eigendom' (1 Petr. 2:9).

Wij moeten voor Christus leven in een wereld die Hem verworpen heeft. Wij moeten ons reinigen en afzonderen van alles wat Hem niet welgevallig is. Nu komt het er op aan, hoe onze gezindheid is. Is ons hart vol liefde en dankbaarheid tegenover Hem? Dan proberen wij alles te mijden, wat Hem, onze geliefde Here en Heiland, kan bedroeven en oneer aandoen.

Vers 6

'Ziet mij niet aan, dat ik zwartachtig ben, omdat de zon mij heeft beschenen; de kinderen van mijn moeder waren tegen mij ontstoken; zij hebben mij gezet tot een hoedster van de wijngaarden; mijn wijngaard die ik heb, heb ik niet gehoed'.

Als de zon onbarmhartig op de huid schijnt, wordt zij eerst rood en pijnlijk, daarna wordt zij donkerder van kleur. Verbranden gaat gepaard met pijn, vaak met veel pijn. Is dit geen treffend beeld van het lijden en van de beproevingen die de Here gebruikt om ons te reinigen, te louteren? Het lijden is voor het vlees niet aangenaam, maar wij moeten bedenken dat de Here er een bepaald doel mee voor ogen heeft. Hij gebruikt het lijden om ons nog waardevoller voor Hem te maken en om ons dichter bij Zichzelf te brengen.

Het voorbeeld van de leren zak

Job ging door een diep lijden. Als hij spreekt over zijn ellende, dan zegt hij onder andere: 'Mijn huid is zwart geworden onder mij, en mijn gebeente is ontstoken van dorheid' (Job 30:30). Het 'lijden

van de tegenwoordige tijd' kan ons afmatten en wij kunnen erdoor in de put zitten. De psalmist zegt: 'Ik ben geworden als een leren zak in de rook' (Ps. 119:83). De leren zak met wijn werd bovenin de tent, bij de tentopening, opgehangen. Door die opening trok de rook. De leren zak werd helemaal zwart, maar de inhoud werd waardevoller.

Waardevoller

Is het niet de moeite waard, geliefd kind van God, dit lijden en deze beproevingen te verdragen, om daardoor waardevoller voor Hem te worden? Maar door het lijden zal Hij ook waardevoller en kostbaarder voor u worden! Probeer te volharden als u moet lijden.

Het geeft niet wat anderen denken

'De kinderen van mijn moeder waren tegen mij ontstoken'. Het kan zijn dat de mensen niets begrijpen van uw verdriet en van uw moeilijke omstandigheden. De Here Jezus begrijpt het wel, Hij voelt met u mee en Hij zal zorgen voor de uitkomst. De vrienden van Job beschuldigden hem van zonde, toen hij lijden moest. Misschien denken anderen, bekenden of vrienden, ook zo over u en drukken ze u in een hoekje. Maar het lijden is niet altijd een straf op zonden die wij gedaan hebben. Het kan ook zijn dat God ons hierdoor voor kwaad wil bewaren. Zeker is, dat God ons door het lijden dichter bij Zichzelf wil brengen .

Bij ontrouw

'Mijn wijngaard dien ik heb, heb ik niet gehoed'. Ook al bent u ontrouw geweest in het hoeden van de wijnberg, in dat wat God aan u heeft toevertrouwd, Hij wil u toch 'wijn' geven; dat is ware

vreugde in Hem. Hij wil u binnenleiden in 'het wijnhuis' (Hoogl. 2:4). Nu al, op deze aarde, geeft Hij hemelse blijdschap in het hart. En spoedig zal Hij ons daarboven eeuwige, onvergankelijke blijdschap in de Here Jezus geven.

Vers 7

'Zeg mij aan, gij dien mijn ziel liefheeft, waar gij weidt, waar gij de kudde legert in de middag; want waarom zou ik zijn als een die zich bedekt bij de kudden van uw metgezellen?'

Wat geweldig is toch de liefde van God! Die liefde is in onze harten uitgestort. Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. Ook de Here Jezus heeft mij liefgehad en Zichzelf voor mij overgegeven. Ons hart heeft nog één wens: aan Zijn hart te rusten en van Zijn liefde te genieten.

In de vraag van de bruid zijn twee woorden heel belangrijk: 'waar' en 'gij!' 'Waar' vraagt naar de plaats en 'gij' spreekt over de persoon die zij liefheeft. Deze vraag is belangrijk: 'Waar weidt gij'? Op de grazige weiden, aan de rustige wateren vindt de ziel alles wat zij nodig heeft. Daar is voedsel, rust en verkwikking. Daar is Hij Zelf, de Goede Herder, de Geliefde, die altijd het beste voor de zijnen, die Hij zo duur gekocht heeft, op het oog heeft.

'Waar legert gij de kudde op de middag?' Als de zon op haar hoogste punt staat, als hitte en moeheid ons neerdrukken, als beproevingen en lijden in deze wereld het ons zo moeilijk maken, is Hij daar! Als wij bij Hem blijven dan is het goed. Zoals er in het Boek Ruth maar één veld van Boaz was, zo is er ook nu maar één plaats waar Hij het middelpunt is: 'Waar twee of drie vergaderd

zijn in Mijn naam, daar ben Ik in hun midden' (Matt. 18:20). Wat een kostbare plaats is dit in de verwarring rondom ons.

Heel belangrijk is ook de persoonlijke gemeenschap met Hem! Niet als 'één die zich bedekt', maar in oprechtheid van hart en zichtbaar voor anderen. Dan zullen zij opmerken dat wij Hem alleen liefhebben, dat wij Hem dienen en Hem trouw willen navolgen.

Vers 8

'Indien gij het niet weet, o gij schoonste onder de vrouwen, zo ga uit op de voetstappen van de schapen en weid uw geiten bij de woningen der herders'.

De bruid van Jezus Christus (dat zijn allen die door Hem vergeving van zonden ontvangen hebben) is voor Hem een kostbaar bezit. De schoonheid die de bruid bezit, heeft ze niet uit zichzelf, maar alleen door Hem. Is Hij ook kostbaar voor ons hart? Weten wij waar Hij Zich ophoudt en waar Hij voedsel geeft aan zijn kudde? Wij moeten altijd in zijn nabijheid blijven, in zijn gemeenschap leven. Dit doen wij helaas niet altijd. Wij blijven vaak achter. Dat is gevaarlijk! De vijand heeft het gemunt op zulke eenlingen. Hoe moeten wij terugkeren als wij afgedwaald zijn? Wij moeten letten op de voetstappen ('de sporen' NBG) van de schapen en die moeten wij navolgen. Dan komen wij weer terug bij de Goede Herder.

Wat is het belangrijk dat wij ook de voetstappen van Hem navolgen. Hij is de weg van het lijden door deze wereld gegaan. Laten wij zijn voetstappen navolgen. Die voetstappen vinden wij in het Woord van God. Als wij dit doen, dan blijven wij niet achter,

dan verliezen wij geen dagen, weken, maanden of jaren in een leven zonder gemeenschap met Hem.

‘En weid uw geiten bij de woningen van de herders’. Dan weten wij ook, hoe nodig en belangrijk het is onze kinderen (een vrije toepassing van ‘de geiten’) te weiden bij de woningen van de herders. Dan is het de wens van ons hart, dat zij vroeg de Goede Herder leren kennen in zijn liefde, genade en erbarmen. Wat worden de kinderen vaak verwaarloosd als er bezoeken worden afgelegd. De volwassenen praten vaak over bijkomstige en waardeloze dingen. Men denkt in het algemeen zo weinig aan de zielen van de kleinen, om zich met hen bezig te houden, om hen voedsel te geven bij de woningen (‘verblijven ‘N.B.G.) van de herders. Moge de Here het verlangen in onze harten leggen, ons meer met de kinderen bezig te houden.

Vers 9

‘Mijn vriendin, ik vergelijk u bij de paarden aan de wagens van Farao’.

Hier vergelijkt de bruidegom de bruid met een paard. Een paard voor de wagens van Farao. Salomo voerde paarden uit Egypte in, omdat de Egyptenaren waardevolle paarden hadden (1 Kon. 10:28). Wat een prachtig gezicht is dat: een volbloedpaard dat wacht op het teken dat hij mag lopen. Als een pijl uit de boog vliegt hij weg, zo gauw de ruiter hem een teken geeft door een zachte roep of een lichte ruk aan de teugel. Op dat ogenblik wacht hij, terwijl elke spier gespannen is. De Farao’s, de koningen van Egypte, spanden zulke prachtige paarden voor hun statiewagens.

Het paard is een beeld van bereid zijn voor de dienst, van snelheid, maar ook van kracht. De bruidegom vergelijkt de bruid met zo'n paard. Dit beeld willen wij nu op onszelf toepassen. De Here ziet bij ons ook graag deze bereidheid tot de dienst voor Hem. Is ook bij ons die wachtende houding om ons, als Hij ons een opdracht geeft, te haasten deze opdracht uit te voeren? Niet in eigen kracht, maar in de kracht die Hij ons wil geven?

Misschien hebben wij een dienst die helemaal niet opvalt, een dienst die door niemand wordt gezien. Wij moeten dan bedenken dat wij iets doen voor onze geliefde Here en Heiland. Wij mogen Zijn praalwagen voorttrekken. Wij mogen iets doen in het werk van Hem, Die ons het eerst heeft liefgehad.

Oude broeders en zusters zeggen misschien: 'Wat kan ik nog doen? Ik kan niet meer lopen. Ik kan geen bezoeken meer maken'. Dit mag waar zijn, maar u kunt nog wel bidden. Doe het dan ook. Het gebed is zo belangrijk. Wij die nog jonger zijn en kunnen gaan en staan waar wij willen, laten wij Hem gewillig dienen met overgave en in getrouwheid.

Vers 12

'Terwijl de koning aan zijn tafel is, geeft mijn nardus haar reuk'.

Wat is het een voorrecht, dat wij, nadat wij de vergeving van onze zonden gekregen hebben, Hem, onze Here en Heiland, iets mogen brengen, namelijk lof, dank en aanbidding! Zoals de kostbare nardus een heerlijke geur verspreidt, zo ook de aanbidding. Zij is kostbaar voor de Here Jezus en voor God. De Vader zoekt zulke personen die Hem aanbidden in geest en waarheid (Joh. 4:23).

Maria had een albasten fles met balsem van echte, kostbare nardus. Zij nam de fles en brak die om het hoofd van de Here Jezus te zalven (Marc. 14:3). En het huis werd met de geur van de balsem vervuld (Joh. 12:3).

Die kostbare nardus wil de Heilige Geest bij ons tevoorschijn brengen, als wij ons bezighouden met de Persoon en het werk van de Here Jezus. Aan het kruis van Golgotha moest de reine, zondeloze Zoon van God lijden voor ons, ja, Hij moest lijden voor mijn zonden. Hij heeft de toorn van God gedragen. Het oordeel over de zonde van een heilige en rechtvaardige God, dat wij verdiend hadden, is op Hem neergekomen. Hij heeft volhard tot Hij kon uitroepen: Het is volbracht! Hij is de aanbidding van ons hart volkomen waard! Wat is het een voorrecht om de opgestane Here, die nu zit op de troon, dank en aanbidding te brengen aan Zijn tafel, samen met Zijn verlostten.

*Wij willen lof en eer U geven,
U bent de hulde eeuwig waard.*

Uit hoofdstuk 2

Vers 1

‘Ik ben een roos van Saron, een lelie der dalen’.

Wat een verandering heeft er door de genade van God bij ons plaatsgevonden. Eerst was ik een verloren zondaar, nu een kind van God, door het kostbare bloed van Christus. Alle zonden zijn vergeven. De heilige en rechtvaardige God is volkomen tevreden gesteld. Aan zijn rechtvaardige eisen is voldaan.

In hoofdstuk 1 zei de bruid: ‘Ik ben zwart (‘donker van huid’) als de tenten van Kedar’. Nu kan zij door genade zeggen: ‘Ik ben een roos van Saron, een lelie der dalen’. Zij is zich bewust van deze grote verandering en zij is daarvoor dankbaar.

Eerst waren wij duisternis, nu zijn wij licht in de Here. Nu zijn wij, als Zijn bruid, tot vreugde voor Hem. Nu verheugen wij Hem door onze schoonheid, die wij van Hem kregen. Wij verheugen Hem door alles wat de Heilige Geest in ons bewerkt, tot Zijn eer. Alles is ons door genade geschonken. Niet door ons eigen doen, niet door

goede werken, maar door de Geliefde, Die Zichzelf voor ons heeft overgegeven op Golgota. Wonderbare Heer en Heiland!

In de dalen

De bruid noemt zich hier 'een lelie der dalen'. In 'de stad' verliest ze de gemeenschap met haar Geliefde (Hoogl. 5:7). Daar wordt ze 'door de wachters geslagen'. Maar in de stille dalen, daar waar rust en vrede heerst, is het goed. Daar kan de lelie stralen in haar reinste witheid, daar wordt ze niet verontreinigd door het stof van de stad.

Hierin ligt een les voor elk kind van God. Het is beter voor hem dat hij ver van de drukte, de invloeden en de begeerlijkheden van de wereld vandaan blijft en zich afvraagt wat Hem, onze Here en Heiland, welgevallig is, wat Hem vreugde bereidt en wat Hem eert.

Jammer genoeg zien wij velen meedrijven met de stroom van deze tijd. Velen hebben de smalle weg breder gemaakt. Vele harten zijn verdeeld. Dit zal onze geliefde Heer bedroeven. Wij moeten onszelf onderzoeken en veroordelen wat onze gemeenschap met Hem heeft verstoord, opdat Hij ons weer kan herstellen. De weg is nog kort. De Here Jezus, de Geliefde, komt om ons voor altijd met Zich te verenigen. Laten wij Hem daarom liefhebben en Hem volgen met een voornemen van ons hart, de korte tijd dat wij hier zijn.

Vers 2

*‘Gelijk een lelie onder de doornen, alzo is mijn vriendin
onder de dochters’.*

Wat een contrast! Midden tussen de doornen zien we een prachtige witte lelie. De lelie is een beeld van de reinheid. Zo ziet de Zoon van God de Gemeente. Zij bevindt zich midden tussen zondige mensen, in een zondige wereld die haar ondergang tegemoet snelt. Zij bevindt zich in een mensheid die Hem verwierp en nog altijd verwerpt. De woorden uit Lucas 19:14 gelden nog altijd: ‘Wij willen niet dat deze over ons regeert’.

Wat een vreugde is het voor Hem, om midden in de Hem vijandige wereld, deze lelie, Zijn geliefde bruidsgemeente, te zien, die Hij Zich heeft verworven door Zijn lijden en sterven op Golgotha. ‘Christus heeft de gemeente liefgehad en Zichzelf voor haar overgegeven’ (Ef. 5:25). Hij gaf Zich voor haar over en reinigde haar van zonden door Zijn kostbaar bloed.

Deze ‘verlosten van de Here’ bevinden zich in elk land en volk. Zij mogen leven tot eer en vreugde van Hem, hun Here en Heiland. Zij moeten rein, wit, blijven, zij moeten afgezonderd blijven van al het verkeerde, het zondige, van de wereld waarin zij leven. Dan leven zij in gemeenschap met Hem, dan alleen is er vreugde in hun hart.

Dit kan alleen het geval zijn, als hun hart vervuld is met liefde voor Hem: ‘Als iemand Mij liefheeft, zal hij Mijn woord bewaren en mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en woning bij hem maken’ (Joh. 14:23).

Vers 3

'Als een appelboom onder de bomen des wouds, zo is mijn Liefste onder de zonen; ik heb grote lust in Zijn schaduw, en zit er onder, en Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet'.

De bruid vergelijkt haar geliefde met een appelboom onder de bomen van het woud. Al de bomen in het bos zeggen haar niets. Alleen die éne appelboom, die biedt haar voedsel; en in de schaduw van die boom wil zij zitten. In het Hooglied lezen wij veel over de bruid en de bruidegom. Wij mogen dit toepassen op de verhouding die er is tussen de gelovige en Christus. De geliefde, die hier met een appelboom wordt vergeleken, is een beeld van Christus. Een gelovige kan zeggen: de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven (Gal. 2:20). Hij overtreft alle anderen aan schoonheid. De zonen van Korach zeiden: Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen (Ps. 45:3).

Zoals gezegd, de appelboom spreekt van Christus, van de gemeenschap met Hem en van het voedsel dat Hij wil geven. Hij schenkt aan de ziele voedsel, waar geen andre spijs bij haalt. De beste plaats is aan de voeten van de Here Jezus. Daar vinden wij voedsel, beschutting, nieuwe kracht. Dat hebben wij nodig, juist in onze onrustige tijd. Laten wij op Hem zien en onder de indruk komen van Zijn schoonheid. Vinden wij in de drukte van elke dag nog gelegenheid om in Zijn schaduw te zitten, om ons met Hem te voeden? Is het ons werkelijk een vreugde dit te doen? Dan zijn wij gelukkig, dan leven wij in Zijn gemeenschap en voeden wij ons met het voedsel dat Hij wil geven.

Wat heeft Hij veel vruchten voor God voortgebracht. Ook tijdens Zijn leven op aarde, maar vooral door Zijn lijden en sterven. Elke verlost is een vrucht van Zijn liefde, die op het kruis van Golgotha

haar hoogtepunt vond. Hoeveel vrucht zal Hij nog teweegbrengen, ook in verbinding met zijn aardse volk Israël in de toekomst? Laten wij ons veel met Hem bezighouden, dan zal Zijn vrucht zoet zijn. Het gevolg is dat wij Hem loven en prijzen: Als met vet en merg word ik verzadigd, mijn mond looft U met jubelende lippen (Ps. 63:6).

Vers 5

‘Ondersteunt gij mij met de flessen, versterkt mij met de appelen’.

Wat een kracht en schoonheid ligt er verborgen in de beelden van de Heilige Schrift! Dit zien wij vooral in het Hooglied. In Salomo en de bruid zien we een beeld van de Here Jezus en het overblijfsel van Israël, aan het eind van de grote verdrukking en het begin van het Duizendjarige Rijk.

De bruid spreekt in dit gedeelte over haar verlangen naar haar geliefde. Ondersteunt gij mij met de flessen (of druivenkoeken)! De wijnstok en zijn vrucht is in de Schrift een beeld van aardse vreugde. Van de Nazireeër lezen wij in Numeri 6, dat hij in de tijd van zijn wijding aan de Here geen wijn en bedwelmende drank mocht drinken; dat hij ook geen druiven mocht eten, noch verse, noch gedroogde. Hij mocht niets eten dat van de wijnstok afkomstig was.

In ons gedeelte is de druif geen wijn geworden, dat de zinnen kan verwarren en het hart van de Here Jezus kan aftrekken, maar de druiven zijn vermengd met rein, zuiver meel en gebakken tot druivenkoeken. Wij zien hierin een beeld van vreugde, in verbinding met de Here. Want het meel spreekt van Hem, van

Zijn reine mensheid. Van deze blijdschap in de Here lezen wij in Neh. 8:11: Want de blijdschap des Heren, die is uw sterkte en in Filippenzen 4:4: 'Verblijdt u altijd in de Here'. Dit schrijft Paulus vanuit de gevangenis in Rome.

Versterkt mij met de appelen. De appelboom is in het Hooglied ook een beeld van de Here Jezus (vs. 3): Ik heb grote lust in zijn schaduw en zit er onder, en zijn vrucht is mijn gehemelte zoet. Het gaat er hier niet om wat Hij geeft, maar om wat Hij is. Verkwikking, vreugde, ja alles wat zij begeert, vindt de bruid bij Hem.

Wat zal het zijn, als wij voor altijd verbonden zijn met onze hemelse bruidegom, als de vrouw van het Lam. Verzadiging der vreugde is bij Uw aangezicht (Ps. 16:11).

Vers 11 en 12

'Want zie, de winter is voorbij, de plasregen is over... De bloemen worden gezien in het land, de zangtijd nadert...'

Wat is de schepping mooi! Na de koude, donkere winter komt de lente met nieuw leven, zonneschijn en bloemenpracht. In de schepping zien wij en bewonderen wij de almacht van de grote God, de Schepper en Onderhouder van dit alles.

Ook voor het aardse volk van God, Israël, zal na de donkere nacht van lijden de lente aanbreken, als de Here Jezus, hun Messias, op deze aarde zijn heerlijke Vrederijk zal oprichten. Dan breekt voor hen de tijd van gezang aan, als zij Hem hebben aangenomen 'Die zij doorstoken hebben'.

Ook voor ons persoonlijk kan het soms 'winter' zijn. Alles is koud en donker, wij kennen geen blijdschap in de Here, wij voelen ons

krachteloos. De oorzaak ligt altijd bij ons en niet bij Hem! Er is bij ons iets mis gegaan waardoor de gemeenschap met de Here verbroken is. Die gemeenschap kan alleen hersteld worden als wij de oorzaak opsporen, de dingen die fout waren belijden. Dan gaat de winter voorbij, dan vertonen de bloemen zich weer en is de zangtijd weer aangebroken!

Dit beeld mogen wij ook op ons gemeenschappelijk toepassen. Wij bevinden ons als christenen nog op aarde, in de 'winternacht' van lijden, van tranen. Eenmaal zal voor ons de eeuwige voorjaarsmorgen aanbreken, als de Here Jezus komt om ons te brengen in een oord van louter licht en vrede, in de heerlijkheid van de hemel. Wat een heerlijke toekomst wacht ons.

'Zie omhoog, naar de lichte hemelboog.

Of wij 's nachts al tranen wenen,

als de morgen is verschenen,

zijn zij parels in het licht

van des Heilands aangezicht.

Sla het oog naar omhoog'.

Vers 15

*'Vangt gij ons de vossen, de kleine vossen, die de
wijnngaarden verderven, want onze wijngaarden hebben
jonge druifjes'.*

Wat doet een wijnbouwer veel moeite om zijn wijngaard goed te verzorgen: de ranken worden gesnoeid en opgebonden, de planten worden natgemaakt, bemest, enzovoort. Hij is blij als alles goed gaat en de wijngaard een goede oogst belooft. Maar dan ziet hij dat sommige ranken plotseling slap worden en afsterven. Wat

is er aan de hand? Hij weet het. De kleine vossen zijn weer bezig geweest. Ze hebben geknaagd aan de wortels van de wijnstokken. Het waren niet de grote vossen. Die gaan op roof uit. Maar het zijn de kleine vossen, die er zo lief en onschuldig uitzien, die de wijngaard verderven.

In Johannes 15 lezen wij van de hemelse Landman, Die Zich zo veel moeite getroost voor de ranken. Wat is Hij blij als er vrucht komt, ja veel vrucht en bovenal blijvende vrucht. Maar de vijand zit ook niet stil. Hij doet alles om te verhinderen dat wij vrucht voortbrengen, tot verheerlijking van de Vader.

‘De kleine vossen’ zijn zo gevaarlijk: het is toch niet verkeerd als ik dit doe, het is toch onschuldig, het hoort toch bij mijn ontwikkeling, bij mijn vorming. Maar als dat ‘onschuldige’ mij niet dichter bij de Here brengt, zal het mij van Hem aftrekken. Als wij ‘de kleine vossen’ laten geworden, dan bijten ze de wortel van de gemeenschap met de Here stuk. Dan kan zijn levenskracht niet meer in ons werken en verliezen wij onze blijdschap, onze vrede, onze kracht. Wij brengen geen vrucht meer voort voor God. Zijn ‘de kleine vossen’ niet de oorzaak van het verval van het christelijk getuigenis, in het gezin en in ons persoonlijk leven?

Laten wij toch waakzaam zijn en ‘de kleine vossen’ vangen: alles veroordelen en wegdoen wat onze zielen kan schaden en de gemeenschap met de Here kan verstoren.

Vers 16

‘Mijn Liefste is mijn en ik ben Zijn, Die weidt onder de leliën’.

Wat een zekerheid ligt er in deze woorden: ‘Mijn Liefste is van mij’. Daar is geen spoor van twijfel, van onzekerheid. Veel mensen, die zich christen noemen, zeggen: ‘Ik hoop eenmaal in de hemel te komen’. Velen zeggen, heel bescheiden, dat ze tevreden zullen zijn met een klein plekje in de hemel. Maar het geloof mag zeggen: ‘Ik weet...’. Job kon al zeggen: ‘Ik weet dat mijn Verlosser leeft’ (Job 19:25)! David zei: ‘God, Gij zijt mijn God’ (Ps. 63:2).

Wij, de verlost, kunnen zeggen: ‘Ik weet...’, ‘wij weten...’! (Zie bijv.: 2 Kor. 4:14; 2 Kor. 5:1; 1 Joh. 3:2; 1 Joh. 3:14). Wat onze behoudenis betreft, moeten we het zeker weten; het gaat om een onsterfelijke ziel. Er zijn maar twee mogelijkheden: of ik ben behouden, of ik ben verloren!

Alleen hij die weet dat hij vergeving van zonden ontvangen heeft, op grond van het volbrachte werk van de Here Jezus op Golgotha, kan zingen: ‘Ik ben uw en Gij zijt mijn, liefde heeft ons saâm verbonden’. Dan kan het hart jubelen van blijdschap en dankbaarheid. Dan weten we dat we niet tevreden hoeven te zijn met een bescheiden plekje in de hemel, maar dat de Here Jezus voor ons plaats heeft bereid in de vele woningen van de Vader (Joh. 14:1-3). Wat was al de heerlijkheid van de hemel, als Hij daar niet was, Hij ‘Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven’ (Gal. 2:20).

Maar ook nu mag ik, misschien in moeilijke omstandigheden, mij verblijden in Hem, mag ik leven in gemeenschap met Hem. Hoe de omstandigheden ook mogen zijn, ik weet dat ik van Hem ben. Bij Hem ben ik geborgen voor tijd en eeuwigheid. De leliën, zijn

degenen die Hij gekocht heeft voor zo'n hoge prijs (Hoogl. 2:1,2),
degenen in wie Hij Zijn vreugde vindt. Mocht ons leven zo zijn, dat
Hij Zich daarin kan verheugen.

Uit hoofdstuk 3

Vers 1

'Ik zocht des nachts op mijn legerstede Hem, Die mijn ziel liefheeft; ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet'.

God heeft in Zijn wijsheid alles zo prachtig geschapen. De dag heeft Hij gegeven om te werken en de nacht om te slapen. Door een diepe, gezonde slaap krijgt het lichaam nieuwe krachten en onze zenuwen komen weer tot rust. Maar er zijn veel mensen, die niet kunnen slapen. Daarvoor zijn veel oorzaken aan te wijzen.

De bruid in het Hooglied kon ook niet slapen, door innerlijke onrust. Waarom kon zij niet slapen, waarom vond zij geen rust, waarom voelde zij de eenzaamheid van de nacht, waarom had zij het contact met haar Geliefde verloren? Lag het aan haar Geliefde? Nee, want Hij bleef Dezelfde. Onze geliefde Here en Heiland verandert niet. Hij geeft rust aan de vermoeiden en belasten. Rust voor de ziel. Als wij die rust bezitten, blijft er in het hart geen plaats voor onrust en angst. Maar zo gemakkelijk wordt de gemeenschap met de Here onderbroken. De vijand van onze

ziel gebruikt veel middelen om zijn doel te bereiken, zodat ons oog niet meer op de Here gericht is, maar op andere dingen (die op zichzelf best nuttig en goed kunnen zijn).

Een voorbeeld van zo'n toestand vinden wij in Psalm 32, waar David het uitroept: 'Toen ik zweeg, werden mijn beenderen verouderd, in mijn brullen, de ganse dag' (vers 3). Als wij ons in zo'n toestand bevinden, is alles donker: 'Ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet'.

Laat Hij ons in zo'n toestand? Verbergt Hij zijn aangezicht voor ons? Nee, Hij wil Zich laten vinden, als wij Hem oprecht zoeken. Hoe kan de gemeenschap met Hem hersteld worden?

'Als wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid' (1 Joh. 1:9).

Vers 2

'Ik zal nu opstaan en in de stad rondgaan, in de wijken en in de straten; ik zal Hem zoeken, Die mijn ziel liefheeft'.

In de stad, waar veel mensen in een kleine ruimte wonen, is onrust. Waarom zoekt de bruid haar geliefde daar? Is zij vergeten waar Hij Zijn kudde weidt en laat rusten op de middag? In de stad zijn geen groene weiden, daar zijn geen 'verblijven van de herders', daar is ook geen mirreberg. Als zij bij Hem en bij Zijn kudde gebleven was, dan hoefde zij Hem nu niet te zoeken. Toch heeft zij Hem lief en zoekt zij naar Hem en probeert de gemeenschap met Hem te herstellen. Viermaal noemt zij Hem, 'Die mijn ziel liefheeft' ('Mijn zielsbeminder'). Maar zij bekent dat zij zich vergist heeft, zij zoekt vergeefs, zij vindt Hem niet.

Veel kinderen van God zijn van de weg afgeraakt in de onrust van deze tijd. Wij dwalen zo gemakkelijk van de kudde af. Het begint meestal met een kleinigheid. Maar langzamerhand krijgt de wereld steeds meer invloed in ons hart. Misschien zijn we nog druk bezig op christelijk terrein, maar de gemeenschap met de Here is verbroken. Wij kunnen gemakkelijk in zo'n toestand komen. Maar wij moeten niet daarin berusten. Wij hebben Hem toch lief, omdat Hij ons het eerst heeft liefgehad? Wij moeten Hem zoeken, tot wij Hem weer gevonden hebben, tot de gemeenschap met Hem weer hersteld is. Dat kan pas als wij onze zonden beleden hebben (1 Joh. 1:9). Dan is er weer blijdschap en vrede in ons hart.

Vers 4

‘Toen ik een weinig van hen (‘de wachters’) weggegaan was, vond ik Hem, Die mijn ziel liefheeft; ik hield Hem vast en liet Hem niet gaan’.

Wat een genade, als een afgedwaalde ziel weer terugkeert. Veel kinderen van God zijn afgedwaald door de verlokkingen van de vijand en door de zichtbare dingen. De dagen waarin wij leven, zijn boos en gevaarlijk. Satan, de grote tegenstander, stelt alles in het werk om de kinderen van God van de Here af te trekken.

Men vraagt: ‘Is dat dan zo erg?’ ‘Is dat zo verkeerd?’ ‘Hij doet het immers ook!’ Als wij niet in het licht van God zijn, zien wij de dingen niet meer zo duidelijk. Wat zouden de dingen eenvoudig zijn, als we ons steeds zouden afvragen: ‘Brengt dit mij dichterbij de Here?’ Als het ons niet dichterbij Hem brengt, dan brengt het ons verder bij Hem vandaan.

Misschien hebben ‘de wachters’ (een trouwe broeder of zuster) u gewaarschuwd, maar wilde u niet luisteren, u wist het beter. Met het gevolg dat u bittere ervaringen moest doormaken. Uw hart was leeg, misschien was uw toestand gelijk aan die van de Psalmist in Psalm 32. Hij ging gebukt onder de last van de zonde, totdat hij tot inkeer en tot een openlijk belijden van zijn zonde kwam: ‘Mijn zonde maakte ik U bekend en mijn ongerechtigheid bedekte ik niet. Ik zeide: Ik zal belijdenis van mijn overtredingen doen voor de Here en Gij vergaaft de ongerechtigheid van mijn zonde’ (vers 5).

Als wij zover gekomen zijn, dan is er weer vrede en blijdschap in ons hart. Dan hebben wij Hem weergevonden, Die wij toch liefhebben, hoewel wij Hem bedroefd hadden.

Vers 8

‘Die allen zwaarden houden, geleerd ten oorlog, elk hebbende zijn zwaard aan zijn heup, vanwege de schrik des nachts’.

De lijfwacht van een koning bestaat uit moedige, beproefde mannen. In dit gedeelte is sprake van 60 helden die Salomo begeleiden, die zijn draagstoel omringen, elk met het zwaard aan zijn heup. Salomo is hier een beeld van de Here Jezus, Die spoedig, als de tijd van de verdrukking voor Israël voorbij is, hier op aarde Zijn rijk van vrede en zegen zal oprichten. Nu is de Here Jezus nog verworpen op deze aarde. David is een prachtig voorbeeld van de verworpen Koning, in de tijd toen hij door Saul vervolgd werd (1 Sam. 19-31). In die tijd waren er dappere helden bij hem, die hem terzijde stonden (2 Sam. 23:8-39; 1 Kron. 12). Zij streden voor

David met 'een ongedeeld hart'. Zij waren geoefend in de strijd met boog, lans en zwaard.

In ons gedeelte lezen wij ook over helden, elk met het zwaard aan zijn heup, klaar om het te gebruiken. Het zwaard is een beeld van het Woord van God. Dit is het wapen dat God aan al Zijn kinderen heeft gegeven. Nu is het de vraag of wij vertrouwd zijn met dat zwaard? Kunnen wij er mee omgaan? Daarvoor is nodig dat wij er mee bezig zijn, zodat wij het zwaard kunnen hanteren als het nodig is. Wij zijn omringd door de 'verschrikking in de nacht'. Het is duister rondom ons. De dagen zijn boos. 'Want onze strijd is niet tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers van deze duisternis, tegen de geestelijke machten van de boosheid in de hemelse gewesten' (Ef. 6:12).

Is ons hart 'ongedeeld' toegewijd aan onze Here en Heiland? Nemen wij met Hem de plaats van verwerping in deze wereld in? Kunnen wij 'het zwaard van de Geest' hanteren als de vijand ons wil aanvallen? Hebben wij de hele wapenrusting van Efeze 6 aangedaan? Zijn wij 'helden' in de strijd tegen de geestelijke machten van de boosheid in de hemelse gewesten?

Uit hoofdstuk 4

Vers 6

‘Totdat de dag aankomt en de schaduwen vlieden, zal ik gaan tot de mirreberg en tot de wierookheuvel’.

De wereld is een tranendal. Veel moeite en leed treffen ook de verlost van de Here. Maar wij weten dat ‘de schaduwen’ spoedig zullen verdwijnen en de hitte van de beproevingen dan voorbij zal zijn. Maar nu wij nog te lijden hebben, mogen wij op Hem zien, ‘de Man van smarten, met lijden vertrouwd’. Wij mogen naar de mirreberg gaan en naar de wierookheuvel.

Het hele leven van de Here Jezus op aarde was ‘mirre’. Mirre is bitter. De naam mirre betekent: bitterheid. De wijzen uit het Oosten brachten goud, wierook en mirre mee. Aan het kruis gaven de soldaten Hem met mirre gemengde wijn te drinken (Marc. 15:23 en 36). Na het sterven van de Here kwam Nicodémus met een mengsel van mirre en aloë, ongeveer honderd pond (Joh. 19:39).

In het Hooglied lezen wij zevenmaal over mirre, steeds in verbinding met de Geliefde van de bruid. Heel het leven van de Here was een keten van lijden. Hij leed als de Rechtvaardige onder de onrechtvaardigen. Hij leed toen Hij de macht en de gevolgen van de zonde zag. Hij leed bij de gedachte aan het kruis, waar Hij, de Heilige en Rechtvaardige, tot zonde gemaakt zou worden.

Laten wij gaan naar de mirreberg en ons bezighouden met het lijden en sterven van de Here Jezus aan het kruis van Golgotha, waar Hij Zichzelf vlekkeloos aan God heeft geofferd, God tot een welriekende reuk.

Laten wij ook gaan naar de wierookheuvel. Wij mogen hierbij denken aan de heerlijkheid van de Here Jezus in Zijn wandel hier op aarde, waarbij Hij altijd in volkomen gemeenschap met de Vader leefde en God in alle dingen verheerlijkte. Hij kon zeggen: 'Mijn voedsel is, dat Ik de wil doe van Hem die Mij heeft gezonden en Zijn werk volbreng' (Joh. 4: 4). Het spijsoffer, dat een beeld is van de volmaakte mensheid van de Here Jezus, bestond uit fijn meel, olie en wierook.

Vers 8

'Bij Mij van de Libanon af, o bruid! Kom bij Mij van de Libanon af; zie van de top van Amána ... van de woningen der leeuwinnen, van de bergen der luipaarden'.

In Jozua 1:4 vinden wij de grenzen van het land Kanaän: de woestijn (in het zuiden), de Libanon (in het noorden), de grote rivier, de Eufraat (in het oosten) en de Grote Zee (in het westen). Het volk Israël moest binnen deze grenzen blijven. In het land moesten zij wonen en daar genieten van de zegeningen die Jahweh hun wilde

geven. Zij moesten de Here, hun God dienen en Hem prijzen om het goede land dat Hij hun gaf (Deut. 8:7-20). Wie het land verliet (zoals Elimélech in het Boek Ruth), maakte bittere ervaringen mee. Hoe kwam de bruid op de Libanon? Wat wilde zij daar doen? Was het onwetendheid of nieuwsgierigheid, dat zij zich daar bevond?

De grenzen van Kanaän hebben een geestelijke betekenis voor ons; ze zijn een beeld van 'de wereld'. In 'de woestijn' zijn veel gevaren. 'De Libanon' laat ons het grote, het mooie, het indrukwekkende van de wereld zien. 'De rivier' is een beeld van de welvaart, de rijkdom. 'De zee' is een beeld van de onrust van deze wereld. Al deze beelden laten ons de grote gevaren zien van de wereld die ons omringt, gevaren voor de kinderen van God. Ook wij moeten 'in het land' blijven; in de hemelse gewesten waar wij gezegend zijn met alle geestelijke zegening in Christus Jezus.

Waar bevinden wij ons? Hebben wij het land al verlaten, zoals de bruid in dit gedeelte? Of leven wij in het grensgebied? Dan lopen wij ook groot gevaar. Zijn de dingen waar wij ons mee bezig houden wel zo onschuldig? Wat wij lezen, wat wij zien en waarmee wij omgaan? Trekken deze dingen ons van de Here af. Bedenk dat de leeuw op u loert en de verscheurende panter u wil bespringen. De satan wil u schade toebrengen, maar de Heiland zoekt u weer op. Hij zegt: 'Kom met Mij mee'. Alleen bij Hem zijn wij veilig en gelukkig!

Vers 13

‘Uw scheuten zijn een paradijs (‘een lusthof’) van granaatappelen, met edele vruchten, cyprus met nardus’.

Wat mooi zullen de hoven en parken geweest zijn die koning Salomo liet aanleggen (Pred. 2:4,5). Zonder twijfel groeiden er heerlijke vruchten en waren de prachtige bloemen een lust voor het oog. Ook nu zijn er nog zulke prachtig aangelegde tuinen. Het is een bijzondere belevenis daarin te wandelen en ervan te genieten.

De bruidegom beschrijft in dit gedeelte de schoonheid van de bruid. Wat is de toepassing van dit vers voor ons? De Here Jezus vergelijkt zijn bruidsgemeente met een lusthof. ‘Uw scheuten’ of ‘wat uit u opspruit’. Dat is niet wat uit onze oude natuur, maar wat uit onze nieuwe natuur voortkomt, die van God is. De eerste vrucht die genoemd wordt zijn granaatappelen.

De granaatappelboom is een boom met een donkerrode bloesem, die een heerlijke geur verspreidt. De vrucht ervan is heerlijk en verkwikkend in een land waar het zo warm kan zijn. Op de zomen van het opperkleed van de hogepriester waren granaatappelen aangebracht (Ex. 28:33). Op de zuilen van de tempel bevonden zich ook granaatappelen (1Kon. 7:18). Dit als symbool van de kostbare vruchten die de Here voortbracht voor God.

‘Edele vruchten, cyprus met nardus, ...’. In Gal. 5:22 vinden we enkele kostbare vruchten die het vernieuwde hart kan voortbrengen. Ze worden ‘de vrucht van de Geest’ genoemd. Het zijn: liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid en zelfbeheersing. Kan de Heilige Geest bij ons deze vruchten tevoorschijn brengen? Dit kan

alleen als wij leven in gemeenschap met de Here Jezus. Dan kan Hij Zich verheugen in de vruchten die zo waardevol zijn voor Hem.

Vers 16

*‘Ontwaak, noordenwind en kom, gij zuidenwind!
Doorwaai mijn hof, dat zijn specerijen uitvloeien. O, dat
mijn Liefste tot Zijn hof kwame en ate zijn edele vruchten’.*

Wij houden in het algemeen meer van een zachte, warme zuidenwind, dan van een koude, gure noordenwind. Toch vindt de grote, wijze God het nodig om soms de harde, koude noordenwind te laten waaien. Wat zien wij als deze onaangename wind voorbij is? Onder de bomen liggen dan veel dode takken en verwelkte bladeren. Deze reiniging heeft tot gevolg dat de bomen beter kunnen groeien en bloeien en vruchten voortbrengen.

Ook in ons leven moet onze Here en Heiland soms een onaangename ‘noordenwind’ laten waaien. Wat kan het leven soms moeilijk zijn! Wij zien geen uitkomst in de moeite en zorgen. Maar wij moeten wel bedenken dat de Here het soms nodig vindt dat deze dingen ons overkomen. Hij weet wat wij nodig hebben. Hij heeft een doel voor ogen dat wij soms niet begrijpen. Hij weet wat het beste voor mij is, ‘t zij nacht of zonschijn. Het is tot ons heil waarheen Zijn hand ons leidt. ‘Wij weten dat hun die God liefhebben alle dingen meewerken ten goede’ (Rom. 8:28).

Misschien moeten er dingen in ons leven opgeruimd, weggedaan worden, misschien zijn er zonden die nog beleden moeten worden. Alle dingen die ons overkomen moeten wij aanvaarden uit de hand van God en wij moeten beseffen dat ze in de eerste plaats tot doel hebben ons aan het beeld van Christus gelijkvormig te maken

(Rom. 8:29). Ook hebben al deze dingen tot gevolg dat wij meer vruchten voortbrengen voor Hem. Op Zijn tijd laat Hij ook weer de 'zuidenwind' waaien. Dan horen wij het suizen van een zachte koelte. Wij leven in gemeenschap met Hem. Zijn liefde en genade zijn ons kostbaar geworden. Wij kunnen weer lofliederen zingen. Hij vindt in onze 'hof' vruchten die kostbaar zijn voor Hem.

Uit hoofdstuk 5

Vers 3

'Ik heb mijn rok uitgetogen, hoe zal ik hem weer aantrekken? Ik heb mijn voeten gewassen, hoe zal ik ze weer bezoedelen?'

Wat is het gevaarlijk, als een mens in een toestand van onverschilligheid is gekomen. Veel mensen weten dat ze verloren zijn en dat ze gered moeten worden, maar ze maken er geen ernst mee. Velen gaan voor eeuwig verloren, omdat ze geen ernst maakten met hun redding.

Wat is het erg, als iemand die tot de Here Jezus is gekomen en de vergeving van zonden ontvangen heeft, onverschillig is geworden. De vijand zal altijd weer proberen ons in zo'n toestand te brengen. Veel harten die eerst vol waren van de liefde van Christus, zijn koel geworden. Het is een ernstig woord dat de Here moet zeggen tegen de gemeente in Efeze: 'Ik heb tegen u, dat u uw eerst liefde hebt verlaten' (Openb. 2:4). Wij moeten onszelf steeds weer in het

licht van God plaatsen en ons afvragen of de Here deze woorden ook tegen ons moet zeggen.

De bruid in het Hooglied was in zo'n toestand van onverschilligheid gekomen. Ze was ingeslapen. Toen werd ze gewekt door het kloppen op de deur en de woorden van haar geliefde. Maar in plaats van naar hem te luisteren is ze met zichzelf bezig. 'Ik, ik, ik' lezen we steeds weer in dit vers. Als wij met onszelf bezig zijn of met de dingen van deze wereld, dan is de Here Jezus niet meer het middelpunt van ons leven, dan neemt Hij niet meer de eerste plaats in.

'Het kleed' is een beeld van onze belijdenis, ons getuigenis in deze wereld. Als wij dat kleed afgelegd hebben, wordt er door anderen niet meer aan ons gezien dat wij Christus toebehoren. 'De voeten gewassen', misschien in eigen gerechtigheid en niet in het water van het Woord van God.

In wat voor toestand bevind ik mij? Ben ik ook ingeslapen? Ben ik alleen nog met mijzelf bezig of met de dingen van deze aarde? Moet de Here ook tegen mij zeggen: 'Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop' (Openb. 3:20)?

Vers 7

'De wachters, die in de stad rondgingen, vonden mij, zij sloegen mij, zij verwonden mij; de wachters op de muren namen mijn sluier van mij.'

Wat is het ernstig, dat God Zijn aardse volk Israël steeds weer moest straffen en tuchtigen, omdat zij ontrouw waren geworden aan Hem. Vaak gebruikte Hij vijanden van Israël als tuchtroede van Zijn toorn, zoals we bijvoorbeeld zien in Jes. 10:5-7. Maar het

was de liefde van de Here die hen tuchtigde, met het doel hen tot inkeer en ommekeer te brengen. Op dezelfde manier moet God ook vaak handelen met de Zijnen, die Hij Zich verworven heeft door het bloed van Zijn eigen Zoon. Hij wil zo graag dat wij Hem van harte dienen. Maar als wij in een toestand van onverschilligheid zijn gekomen, moet Hij ons tuchtigen.

De psalmist heeft gezegd: 'Eer ik verdrukt werd, dwaalde ik, maar nu onderhoud ik Uw Woord' (Psalm 119:67). Om ons te tuchtigen, om ons tot inkeer te brengen, kan Hij andere mensen, bepaalde dingen of omstandigheden gebruiken. Wat is het pijnlijk als Hij ongelovigen moet gebruiken als tuchtroede voor de Zijnen. 'De wachters sloegen en verwonden mij'. Hij kan lijden, ziekte en allerlei moeilijkheden gebruiken om Zijn doel met ons te bereiken.

Veel middelen staan Hem ter beschikking om ons terug te brengen. Soms moet Hij broeders en zusters gebruiken om ons te verootmoedigen. Dan is het gevaar groot, dat wij naar de persoon kijken en bitter en boos worden, in plaats van ons te buigen en te erkennen: het is de Here Die ons tegenkomt.

Misschien wordt de sluier van ons afgenomen, dat wil zeggen: de toestand van ons hart wordt openbaar.

Toch is het Zijn liefde die met ons bezig is, met het doel ons weer dicht bij Hem te brengen. Pas als de tucht zijn doel bereikt heeft, kunnen we zeggen met de psalmist: 'Het is mij goed, dat ik verdrukt ben geweest, opdat ik Uw inzettingen zou leren' (Ps. 119:71).

Vers 11

*Zijn hoofd is van het fijnste goud, van het dichtste goud;
zijn haarlokken zijn gekruld, zwart als een raaf'.*

Het hoofd is de zetel van het verstand. Vanuit het hoofd wordt het hele lichaam bestuurd. In het hoofd worden de gedachten gevormd, die uit het hart komen. Deze gedachten zijn bij elk mens van nature verduisterd door de zonde (Matt. 15:19; Jer. 17:9; Gen. 6:5). Als wij over zonden spreken, denken wij vaak aan onze zondige daden en staan niet stil bij onze zondige gedachten. Wat zondigen wij vaak met onze gedachten. Hoeveel boze, onreine gedachten zijn er vandaag al door ons hoofd gegaan? In Psalm 139 lezen wij dat de Here van verre mijn gedachten kent. Hoe volkomen anders was dit bij de Here Jezus. Elke gedachte, elke handeling, elk woord, alles was tot verheerlijking van Zijn God en Vader.

Het goud is een beeld van de Goddelijke heerlijkheid. 'Het fijnste goud', 'gelouterd goud': bij Hem was alles volkomen. Hijzelf is immers God, gezegend tot in eeuwigheid (Rom. 9:5). 'Zijn haarlokken zijn gekruld, zwart als een raaf'. De bruid moet wel veel naar haar Geliefde gekeken hebben, om Hem zo te kunnen beschrijven. Is het voor ons, Zijn verlostes, ook een vreugde Hem te zien? Nemen wij de tijd om ons met Hem bezig te houden? Kunnen wij Zijn deugden verkondigen? In tegenstelling tot Openb. 1:14 lezen we hier dat Zijn haar zwart als een raaf is. Dit ziet op Zijn eeuwige kracht en frisheid, die nooit veranderen. Hij blijft Dezelfde tot in eeuwigheid. Alles in de wereld bereikt een hoogtepunt, waarna het bergafwaarts gaat. Hij verandert niet, Hij blijft eeuwig Dezelfde in Zijn liefde, genade en trouw, maar ook in Zijn heiligheid, gerechtigheid en macht!

*De Heer is trouw; al onze levensjaren
zal Hij ons steunen, hoeden en bewaren
tot aan het eind van onze aardse strijd.
Hij is Dezelfde tot in eeuwigheid.*

Vers 12

‘Zijn ogen zijn als der duiven bij de waterstromen’.

Het oog is de spiegel van de ziel. De vrede van het hart, het geluk van de gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus (1 Joh. 1:3), moet eigenlijk in de ogen van de kinderen van God gezien worden. Jammer genoeg is dit niet altijd het geval.

Hoe volkomen zijn de ogen van onze geliefde Here en Heiland! Uit Zijn ogen straalt de hemelse glans van Goddelijke liefde en erbarmen. Allen die, toen de Here Jezus op aarde was, in Zijn ogen gekeken hebben, waren diep onder de indruk of voelden zich veroordeeld. Het maakte in ieder geval een blijvende indruk op hen. Toen Zacheüs in de vijgeboom zat, verscholen tussen de bladeren, was het de Here Jezus Die naar boven keek. Zacheüs keek in de liefdevolle ogen van de Here. Dit en de woorden die de Here tot hem sprak, maakten een diepe, een blijvende indruk op hem (Luc. 19:5). Ook van de rijke jongeling, die met een vraag bij de Here Jezus kwam, lezen we dat Jezus hem aankeek en hem liefhad (Marc. 10:21). Jammer genoeg lezen we van hem, dat hij bedroefd wegging, want hij had vele bezittingen. Toen Petrus de Here driemaal verloochend had, keerde Hij Zich om en zag Petrus aan. Petrus zag in de ogen van de Here diepe smart om wat hij gedaan had, maar ook Goddelijke liefde. ‘En Petrus ging naar buiten en weende bitter’ (Luc. 22:61,62). Terwijl Nathanaël nog

onder de vijgeboom zit, zijn het de ogen van de Here, die hem daar zien (Joh. 1:49).

De ogen van de Here zijn ook op ons gericht. 'Want de ogen van de Here zijn op de rechtvaardigen' (1 Petr. 3:12). Wat een troost voor ons in moeilijke omstandigheden. Maar ook: wat een ernstige gedachte! Wat ziet Hij bij mij?

Vers 13a

'Mijn Liefste zijn wangen zijn als een bed van specerijen...'

De Here Jezus was hier op aarde de verachte Nazarener. 'Hij kwam tot het Zijne en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen' (Joh. 1:11). Men wilde Hem niet. Hij was als iemand voor Wie men het gelaat verbergt; Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht (Jes. 53:3). Hij werd verworpen, overgeleverd en Pilatus liet Hem geselen. De soldaten hoonden en bespotten Hem en gaven Hem slagen in het gezicht (Joh. 19:3). Hij bracht in de praktijk wat Hij tegen Zijn discipelen gezegd had: 'Maar Ik zeg u de boze niet te weerstaan; maar wie u op de rechterwang slaat, keer hem ook de andere toe' (Matt. 5:39). Hij was het Lam dat Zijn mond niet opendeed, het schaap dat stom is voor zijn scheerders. Hij kon zeggen: 'Mijn wangen heb Ik gegeven aan wie Mij de baard uittrokken; Mijn gelaat heb Ik niet verborgen voor smadelijk speeksel' (Jes. 50:6).

*U ging voor ons, verloor'nen
naar 't kruis, geheel alleen,
het hoofd gekroond met doornen,
uw aangezicht als steen*

Zo mogen wij Hem zien, Die ons zo lief heeft gehad. De Zoon van God die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven. Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons het eerst heeft liefgehad. Zijn heerlijkheid en schoonheid verheugen ons hart. Hoe meer wij Hem zien, des te kostbaarder wordt Hij voor ons.

*Ja, 't is alles gans begeerlijk,
wat mijn ziele bij U vindt.*

Vers 13b

*'Mijn Liefste Zijn lippen zijn als leliën, druppende van
vloeiende mirre'.*

Here, zet een wacht voor mijn mond, behoed de deuren van mijn lippen' (Ps. 141:3). Dit gebed van de Psalmist moet ook ons gebed zijn. Wat komen er gemakkelijk woorden over onze lippen die tot oneer zijn van de Here en tot schade van onze broeders en zusters. Wat hebben we vaak een ander verwond met onze onbedachtzaam uitgesproken woorden.

Alleen uit de mond van de Here Jezus kwamen 'woorden van genade' kwamen (Luc. 4:22). Van Hem zegt de Psalmist: 'Genade is uitgestort op Uw lippen' (Ps. 45:3). 'Zijn lippen zijn als leliën' zegt de bruid. De Here Jezus zegt van de lelie, dat zelfs Salomo, in al zijn heerlijkheid, niet bekleed was als één van deze (Matt. 6:28,29). De lelie is een beeld van reinheid en pracht. Het is vanzelfsprekend, dat ook de lippen van de Geliefde, Die Zelf de Reine en Vlekkeloze is, in Goddelijke volkomenheid hiermee in overeenstemming zijn. Over Zijn lippen komen ook de geweldige woorden die Hij zegt tegen iedere zondaar die met zijn zonden tot Hem komt: 'Vrees

niet, want Ik heb u verlost; Ik heb u bij u naam geroepen, gij zijt Mijn' (Jes. 43:1).

Zijn lippen 'druppen van vloeiende mirre'. Vloeiende, uitstromende mirre is kostbaar, waardevol. Deze mirre is een beeld van wat Hij uit liefde voor ons leed in Zijn leven, maar vooral aan het kruis van Golgotha! Daar heeft Hij 'Zichzelf vlekkeloos aan God geofferd' (Hebr. 9:14), 'tot een welriekende reuk voor God' (Ef. 5:2). Zo worden wij steeds weer aan Zijn lijden en sterven herinnerd. 'Dit deed ik voor u! Wat doet u voor Mij'?

Vers 14a

'Mijn Liefste zijn handen zijn als gouden ringen, gevuld met turkoois.'

*Heer, uw trouwe sterke hand
brengt ons in het vaderland.*

Wat een gedachte, te weten dat de sterke handen van de Here ons dragen, tot wij het vaderland boven bereikt hebben. Elk kind van God kan met een dankbaar hart, uit eigen ervaring, bevestigen: Zijn sterke handen kwamen mij altijd weer te hulp. Wij lijken vaak op Petrus. Hij zag de sterke wind, werd bang en begon te zinken. Maar het was de hand van de Here die hem in dat ogenblik van groot gevaar greep en hem redde (Matt. 14:30,31). Wat deed de Here veel wonderen door zijn machtige handen (Marc. 6:2; Luc. 5:13). Als wij terugkijken, moeten wij ook zeggen: Wat heeft Hij veel wonderen gedaan in mijn leven. We hoeven ook niet bezorgd te zijn voor de toekomst. We kunnen rustig en stil zijn en vol vertrouwen onze weg gaan. Sommige vertalingen hebben

‘gouden rollen’ in plaats van ‘gouden ringen’. Zware voorwerpen kan men gemakkelijk verplaatsen als men er rollen onder legt. Soms worden we voor veel moeilijkheden geplaatst. Dan mogen we eraan denken: ‘Zijn handen zijn gouden rollen’. Deze handen kunnen alle moeilijkheden wegnemen, als het goed voor ons is. Maar Hij handelt ook in Goddelijke gerechtigheid met zijn geliefden. Daarvan spreekt het goud. ‘Gevuld met turkoois’. Deze edelstenen stralen een geelachtig licht uit, met een blauwachtige glans. Ze stellen de Goddelijke heerlijkheid voor. Is niet al zijn doen met ons heerlijkheid? Wij denken ook aan zijn doorboorde handen (Luc. 24:39; Joh. 20:27). Als wij zo aan Hem denken, dan worden onze harten vervuld met aanbidding. Met zegenende handen nam Hij afscheid van zijn discipelen (Luc. 24:50). Nu is Hij boven, waar Hij altijd voor ons tussenbeide treedt. Zijn handen, zijn trouwe, sterke handen brengen ons veilig in het vaderhuis.

Vers 14b

*‘Mijn Liefste zijn lichaam is een kunstwerk van ivoor,
bedekt met lazuursteen’.*

Vooral in onze tijd wordt de eeuwige Godheid van de Here Jezus in twijfel getrokken en geloochend. Men wil Hem nog wel zien als een voorbeeldig mens of als de stichter van een godsdienst, maar niet als de eeuwige Zoon van God. ‘Christus Jezus ... die in de gestalte van God zijnde het geen roof geacht heeft God gelijk te zijn, maar Zichzelf ontledigd heeft, de gestalte van een slaaf aannemend, de mensen gelijk wordend’ (Fil. 2:6,7). ‘En ongetwijfeld, groot is de verborgenheid van de godsvrucht: God is geopenbaard in het vlees ...’ (1 Tim. 3:16). Alleen het geloof kan zeggen: ‘Zoon van God, in U aanschouwen wij aanbeddend ‘s Vaders beeld’. In dit lichaam dat

God Hem toebereid heeft (Hebr. 10:5), heeft Hij, de Zoon van God, zijn God en Vader volkomen verheerlijkt (Joh. 17:4).

In zijn volmaakte leven op aarde was Hij het ware spijsoffer. Maar aan het kruis van Golgotha, waar Hij 'onze zonden in lichaam gedragen heeft op het hout' (1 Petr. 2:24), was Hij niet alleen het ware zond- en schuldoffer, maar ook het ware brandoffer, 'tot een liefelijke reuk voor God' (Ef. 5:2). Het ivoor ziet op de volkomen reinheid en zondeloosheid van de Here Jezus. De blauwe glans van de lazursteen ziet op zijn Goddelijke heerlijkheid. Hoewel Hij op aarde was in de gestalte van een slaaf, zagen zij die in Hem geloofden de stralen van zijn Goddelijke heerlijkheid. Nu zit Hij aan de rechterhand van God, met eer en heerlijkheid gekroond. En elk schepsel zal Hem eenmaal moeten erkennen als de Zoon van God, de Here der Heren en de Koning der koningen.

*Eeuwige Zoon, door eng'len aangebeden
U bent het beeld van al Gods heerlijkheid
Uw naam zij d'eer! Tot in all' eeuwigheden
zal elk zich buigen voor uw majesteit.*

Vers 15a

‘Mijn Liefste zijn schenkelen (benen) zijn als witmarmere pilaren, gegrond op voetstukken van gelouterd goud’.

Van het vredeoffer heeft God ‘de beweegborst en de hefschenkel’ gegeven aan de priesterlijke familie, om zich daarmee te voeden (Lev. 10:14,15). Deze delen van het offer stellen ons de liefde en de kracht voor van onze dierbare Here en Heiland, het ware vredeoffer. Als wij ons bezighouden met zijn liefde, dan wordt ons hart gelukkig.

Maar ook als we denken aan zijn Goddelijke kracht en macht, wordt ons hart vervuld met bewondering en met blijdschap. Zijn kracht, waardoor Hij de aarde gemaakt heeft (Jer.10:12), wordt uit zijn werken met inzicht doorzien (Rom. 1:20). ‘Zijn Goddelijke kracht heeft ons immers alles geschonken betreffende het leven en de godsvrucht’ (2 Petr. 1:3). Zijn kracht is eeuwig en onveranderlijk als sterke pilaren, als zuilen. Met deze eeuwige, Goddelijke kracht draagt Hij ons dag aan dag (Ps. 68:20) tot aan het eind van onze aardse reis. Ook in zijn wandel op deze aarde zien we iets van deze Goddelijke kracht. Hij, aan Wie ‘alle macht gegeven is in hemel en op aarde’, ging zijn weg hier op aarde ‘met vaste schreên’, ondanks alle haat en tegenstand van de vijand en temidden van de moeilijkste omstandigheden. ‘Zijn schenkelen’ bleven vast. Het ‘witte marmer’ doet ons denken aan Hem, de reine, vlekkeloze Zoon van God. Hij bleef standvastig, zelfs in de uren van duisternis aan het kruis van Golgotha, waar Hij, die geen zonde gekend heeft, voor ons tot zonde werd gemaakt. Hij is gegrond op ‘voetstukken van louter goud’, op Goddelijke heerlijkheid. Hij is immers de Zoon van God, ‘die God is over alles, te prijzen (gezegend) tot in eeuwigheid. Amen’ (Rom. 9:5).

Vers 15b

‘Mijn Liefste zijn gestalte is als de Libanon, uitverkoren als de cederen’.

De Libanon wordt ook ‘het witte gebergte’ genoemd. Een ongeveer 170 km lange bergketen verheft zich tot 3000 meter. Uit veel bronnen stromen beken naar beneden (4:15). De ceders van de Libanon zijn beroemd vanwege hun hoogte en de kwaliteit van het hout. Wat een treffende vergelijking vinden we hier met de Zoon van God, de Geliefde van de bruid. Is Hij niet de hoogverhevene, die boven alles en allen is, wiens macht onbegrensd is, wiens kracht, schoonheid en majesteit niet te omschrijven zijn? Wat een tegenstelling als Jesaja zegt: ‘Hij had geen gedaante noch heerlijkheid; toen wij Hem aanzagen, zo was er geen gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben’ (Jes. 53:2). Hij had het geen roof geacht aan God gelijk te zijn. Nee, Hij heeft Zichzelf ontledigd en Zichzelf vernederd tot de dood, ja tot de dood aan het kruis. Wonderbare Heiland! Waarom heeft Hij zo geleden? Voor mij, om mijn zonden. Maar juist ‘daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam geschonken die boven alle naam is, opdat in de naam van Jezus elke knie zich buigt van hen die in de hemel en die op de aarde zijn en die onder de aarde zijn en elke tong belijdt dat Jezus Christus Here is, tot heerlijkheid van God de Vader’ (Fil. 2:6-11). Dit alles vervult het hart van de verlost en met diepe dankbaarheid en grote blijdschap. Wij zien zijn schoonheid, macht en majesteit en verheugen ons Hem spoedig van aangezicht tot aangezicht te mogen zien in zijn heerlijkheid. Zolang wij nog hier beneden zijn in het tranendal, weten wij dat geen omstandigheid te groot kan zijn voor Hem om ons te helpen. Laten wij zo zijn grootheid en heerlijkheid aanschouwen tot onze vreugde en tot zijn roem!

Vers 16

*'Zijn gehemelte is enkel zoetigheid en al wat aan Hem is,
is gans begeerlijk'.*

Hoe zoet zijn Uw redenen mijn gehemelte geweest, meer dan honing mijn mond (Ps. 119:103) Zo mocht de Psalmist het ervaren. Hij verheugde zich over het Woord van God. Ook de bruid verheugt zich over de zoetheid van de woorden van de bruidegom. Is dit ook onze ervaring? Verheugen ook wij ons bij het lezen en overdenken van het Woord van God? Alles wat Hij ons te zeggen heeft, komt uit zijn liefdevolle hart. Hij kan zeggen: 'Want mijn gehemelte zal de waarheid bedachtzaam uitspreken en de goddeloosheid is mijn lippen een gruwel' (Spr. 8:7).

De waarheid is ook wel eens onaangenaam. Soms moet Hij ons vermanen en ons op gevaren wijzen. Maar Hij spreekt ook liefdevol, indringend en ernstig tot ons. Wat getroost Hij Zich veel moeite voor ons, zijn geliefden. Hij wil ons door zijn Woord vertroosten, bemoedigen en verkwikken. Dat zijn woorden ook 'zoet' mogen zijn voor ons, dat wil zeggen, dat wij zijn woorden graag horen, ook als Hij ons iets moet zeggen, wat niet zo aangenaam is voor ons.

Vandaag de dag spreekt Hij tot ons door zijn Woord, de Bijbel. Houden wij ons daarmee bezig? Dan leren wij Hem beter kennen. Dan ziet wij zijn 'voortreffelijkheid', de heerlijkheid en schoonheid van zijn Persoon. Het is als met een kostbare edelsteen. Hoe meer men die bekijkt, hoe mooiere kleuren men daarin ontdekt. Zodat we tenslotte uitroepen: 'Al wat aan Hem is, is gans begeerlijk. Zulk een is mijn Liefste; ja zulk een is mijn Vriend, gij dochters van Jeruzalem'. Welzalig allen die het kunnen zeggen: 'Hij is van mij'!

Uit hoofdstuk 6

Vers 3

‘Ik ben van mijn Liefste en mijn Liefste is van mij, Die onder de leliën weidt’.

Wat is het een voorrecht, door Gods genade te kunnen zeggen: Ik ben van mijn Geliefde! Ik ben zijn eigendom, ik behoor Hem toe naar ziel en lichaam. Ik voel me gelukkig in zijn tegenwoordigheid. Dat is wandelen op zonnige hoogten, nu al op aarde, waar de omstandigheden soms heel moeilijk kunnen zijn. Bovenstaande woorden kunnen we alleen zeggen als we niet op onszelf zien, niet met onszelf bezig zijn, maar als we in Hem rusten en genieten van zijn gemeenschap. Het oog moet alleen op Hem zien, het geloof ziet Hem alleen, Jezus alleen!

In hoofdstuk 2:16 zegt de bruid: ‘Mijn Liefste is mijn en ik ben zijn’. Daar is het haar vreugde Hem te bezitten. Maar hier spreekt zij voor het eerst uit: ‘Ik ben van mijn Liefste’: ik ben van Hem. Het is goed te bedenken waar we ons vroeger bevonden. Wij waren ‘dood in overtredingen en zonden’. Nu zijn we zijn dierbaar

eigendom. Wat een onbegrijpelijke liefde! Maar, Hij is ook van mij. Hij die Zich overgaf op Golgotha. Voor mij was Hij in de drie uren van duisternis verlaten van een heilig en rechtvaardig God. Om mijn zonden moest Hij 'tot zonde gemaakt worden'. Voor mij is Hij in de dood gegaan. Toen Hij riep: 'Het is volbracht', toen heeft Hij ook aan mij gedacht. Wat een vreugde Hem te bezitten.

Deze twee waarheden: 'Ik ben van mijn Geliefde' en: 'mijn Geliefde is van mij', vervullen de ziel met een diepe vreugde. Ook in moeilijke omstandigheden, bij pijn en leed is dit onze troost. Geliefde medepelgrim, misschien bent u bedroefd. Bedenk dan: ik ben van mijn Geliefde en mijn Geliefde is van mij. En Hij komt spoedig om ons voor eeuwig met Zich te verenigen in volkomen vreugde en gelukzaligheid.

Uit hoofdstuk 8

Vers 7

*‘Vele wateren zouden deze liefde niet kunnen uitblussen;
ja, de rivieren zouden ze niet verdrinken; al gaf iemand al
het goed van zijn huis voor deze liefde, men zou hem te
enenmale verachten’.*

Hier staan we in gedachten bij het kruis van Golgotha, tijdens de drie uren van duisternis. De Heilige, de reine, de onschuldige, de rechtvaardige, werd met onze zonden beladen. Ja, Hij werd tot zonde gemaakt. Eén zonde is in de ogen van God erger dan alle zonden van de hele wereld in onze ogen. God moest de zonde oordelen. Dat deed Hij door Hem, zijn eniggeboren Zoon. Door de mond van de Psalmist roept Hij het uit: ‘Verlos Mij, o God! want de wateren zijn gekomen tot aan de ziel’ (Ps. 69:2). En: ‘De afgrond roept tot de afgrond, bij het gedruis Uwer watergoten; al Uw baren en Uw golven zijn over mij heengegaan’ (Ps. 42:8). Wat moet het voor Hem die geen zonde kende, geweest zijn, tot zonde gemaakt te worden. Hij heeft het grote werk volbracht uit liefde voor mij,

voor ons. Om ons tot God te brengen, om onze vele zonden te kunnen vergeven, om ons vrede met God te kunnen geven en het eeuwige leven. Hij volhardde in de diepte van het lijden. Zijn liefde werd niet geblust door de vele wateren van het verschrikkelijke oordeel van de heilige en rechtvaardige God. Hij volhardde tot Hij het kon uitroepen: 'Het is volbracht'! Wij buigen in de geest ons voor Hem neer en aanbidden Hem.

*Niemand kan de diepte weten
van uw smart, Gods toornvloed meten:
baren, golven vol gedruis.
Duisternis heeft U omvangen;
dierb're Heer, U hebt gehangen,
zonder helper, aan het kruis.*